

Maria Teresa Ferrer - Sebastià Sansó - Biel Pons

Solstici d'estiu

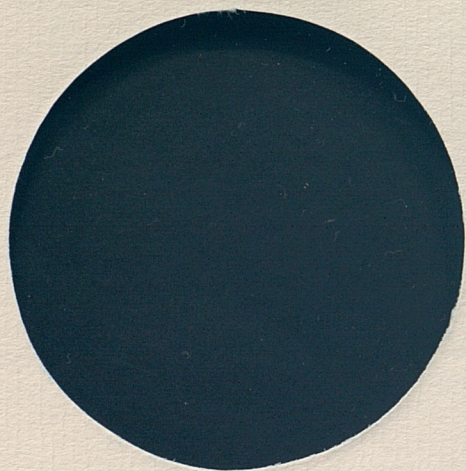
4

Joves Poetes de les Illes Balears

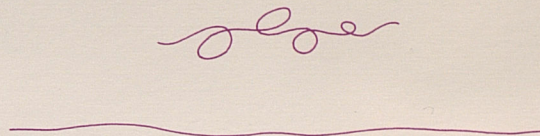
Búger - Campanet - Maó - Formentera

ILLES BALEARS

2001

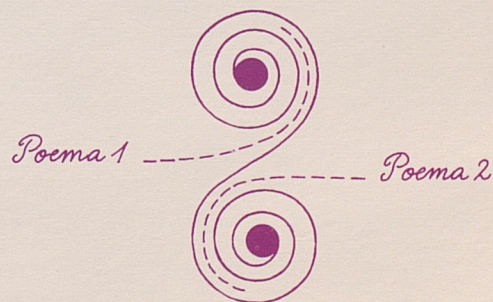
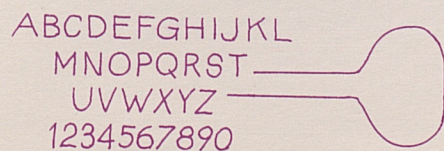
LA POÈTICA VISUAL DE JOAN BROSSA

Solstici d'estiu

4

AUTÒMAT

La Fundació ACA - Aula Poètica de Búger i la Fundació Joan Amengual i Pericàs de Campanet han unit esforços per dur endavant el projecte d'editar els joves poetes illencs dintre d'una col.lecció titulada *Solstici d'Estiu*. Baix el suport de la Direcció General de Cultura del Govern de les Illes Balears.

Primera edició: © i ® Fundació ACA - Fundació Joan Amengual i Pericàs, Búger-Campanet, 2001

Amb el suport de: Direcció General de Cultura Govern de les Illes Balears

Col.laboren: Consell de Mallorca • Consell Insular d'Eivissa i Formentera • Consell de Menorca.

Disseny: Fundació ACA - Aula Poètica, Son Bielí-Búger

Arts Gràfiques: Impremta Bergas - sa Pobla

Fundació ACA

és membre de la / es miembro de la / is member of the / ist mitglied von der:

Informació:

Fundació ACA - Son Bielí
07311 Búger • Mallorca - Illes Balears (Espanya)
Tel. (+34) 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02
e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

European Conference of Promoters of New Music

Edició gràfica patrocinada per:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Educació i Cultura

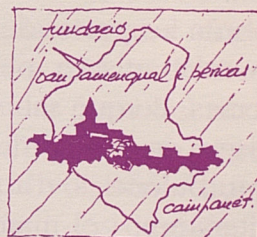
Direcció General de Cultura

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Consell de Mallorca
Cultura i Joventut

Coordinen:

ART : *arts*

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

Col.laboren:

CONSELL INSULAR
D'EIVISSA I FORMENTERA
Conselleria de Cultura

CONSELL INSULAR DE MENORCA
CONSELLERIA DE CULTURA

Mentre hi hagi mitja dotzena de paraules fecundades de bellesa hi haurà algun agosarat funàmbul que, damunt la corda tensa dels sons i de les idees, en sabrà infantar, ara un vers, suara un altre, o tots d'un cop, un astre novell i rutilant que prendrà el nom de poema. Essencialment joves, captivats, embruixats per la màgica fórmula de l'elixir de la creació, minadors de lectures, però també normals i rutinaris: s'aixequen el matí a cop de despertador, estudien, masteguen xiclet, mengen i dormen amb un ull obert, ni que fossin reencarnacions actualitzades dels cíclops, tot percaçant el mot volàtil que els ha d'acabar d'encaixar el vers dins la talla estàndard del poema.

Mentre hi hagi joves que a més de ser joves són poetes, sempre serà necessària i agraïda la tasca d'institucions com la **Fundació ACA**, amb n'**Antoni Caimari**, al capdavant, que any rera any, obren les portes de **Son Bieli**, cripta on es consagren novíssimes creacions de qual-sevol germandat artística, perquè puguin donar a conèixer el tast novell i embriac de les primeres veremes. Perquè saben, els de la **Fundació ACA**, que només d'entre les turbulències del dinamisme en pot sortir la renovació perpètua; i ells, sacerdots siderals, ationen el foc d'aquestes turbulències, d'aquest canvis permanents perquè només així és possible rejuvenir la nostra literatura, i el manteniment de la nostra identitat cultural passa, indefectiblement, per incorporar-hi nous valors.

Cada any, quan l'estiu reverdeix ple d'ígnies convulsions, la **Fundació ACA** és a punt d'oferir-nos una nova edició, enguany la quarta, del **Solstici d'Estiu** on tres joves creadors, na **Maria Teresa Ferrer Escandell**, de **Formentera**; en **Biel Pons**, de **Menorca** i en **Sebastià Sansó**, de **Mallorca** oferiran les seves incipients produccions. La **Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears** se sent molt satisfeta de col·laborar en aquest projecte i felicita i encoratja els novells autors perquè no abandonin mai el camí d'aquesta seductora quimera i també felicita la **Fundació ACA** perquè no defalleixi mai en la seva tasca d'obrir portellons on aires nous fecunden la creativitat d'aquestes illes.

Damià Pons i Pons

Conseller d'Educació i Cultura
del Govern de les Illes Balears

INVITACIÓ A LES PETITES COSES

La **Fundació ACA**, que produeix petits enginys artístics des de la imaginació possible, em permet que torni a convidar-vos a llegir un solstici poètic, en aquest cas el de 2001. Ja vàrem tenir l'oportunitat de compartir el que es publicà antany, que per primera vegada incorporava un jove creador menorquí i atorgava dimensió d'arxipèlag al recull. Són rares les ocasions en què iniciatives artístiques tenen en compte la circumstància insular, no per manca d'evidències de la realitat, sinó perquè cada illa actua com un món. Enguany repetim l'experiència i estam contents, des del **Consell Insular de Menorca**, perquè sigui així.

Poetes de les illes diverses en un regal. En el cas de **Menorca**, la sorpresa afegida de descobrir un nom desconegut –per a la majoria, que és minoria quan parlam de literatura- que apareix en els crèdits. En el cas meu, no és només desconeixement previ del nom, fins i tot la persona, el seu rostre, el to de veu, la manera de moure's, em són desconeguts. Sé que és jove. Llig alguns pomes que m'han fet arribar i són imatges al vol, són visions de l'illa i dels espais interiors, que tots hem explorat però pocs per compartir-los després, amb el risc que això suposa. Benvingut, **Biel Pons**.

En els darrers anys, s'ha produït una revifada de l'interès per la poesia. Interès per escriure, per dir, per editar. No gos a dir que es lligi (amb les conseqüències pertinents) més poesia; però sí que és més present en els circuits culturals: edicions, trobades, mescles amb música, recitals... Està bé que sigui així, i hem d'esperar que iniciatives com les de la **Fundació** ajudin a consolidar els esforços i les expectatives.

Josep Portella Coll

Conseller de Cultura, Educació i Esports
del Consell Insular de Menorca

EL SOLSTICI D'ESTIU PASSA PER FORMENTERA

Enguany, la presència d'una jove poeta formenterera, **Maria Ferrer**, fa que el **Solstici d'Estiu**, que arriba a la seva quarta edició, davalli fins a **Formentera**. Aquesta illa tindràenguany un any especialment poètic. En ple hivern, el 29 de gener, s'hi reuní el jurat per concedir el **I Premi de Poesia Illa de Formentera**, instituït pel **Consell Insular** i al qual es presentaren treballs de tots els **Països Catalans**, fins a trenta-sis.

Intercanviant impressions amb els poetes que han participat a les edicions anteriors del **Solstici**, tots han remarcat el tracte afable, familiar i, alhora, ben professional que han rebut de la gent que treballa a la **Fundació ACA**. Jo mateixa els he conegut i tractat, entre altres vegades, a la presentació del **Solstici** de l'any passat i en puc donar fe. La seva feina és admirable.

Per a un o una jove poeta en llengua catalana és ben difícil obrir-se camí, fer conèixer la seva obra. És per això que aquesta iniciativa, que combina l'edició de l'innovador gràficament Quadern amb l'enregistrament de l'obra i, a més, aconsegueix que escriptores i escriptors novells passegin la seva paraula per diferents indrets, mereix tot el reconeixement i suport d'aquest **Consell**.

Gràcies a tots els que formau part de la **Fundació ACA** per la varietat de les vostres propostes i especialment avui per la posada en marxa del quart **Solstici d'Estiu**, que arribaràenguany, també, a **Formentera**.

Francesca Tur Riera

Consellera de Cultura del
Consell Insular d'Eivissa i Formentera

SOLSTICI DE POESIA

Una de les causes, poeta tardà en l'edició com som, per les quals vaig decidir no presentar-me als premis literaris, potser no la més important, però sí una de les de més pes, fou la creença, la convicció que els premis havien de ser per els joves escriptors, no tant per la dotació econòmica, que sempre endolceix, com per la possibilitat de veure editada la seva obra car, d'altra manera, les dificultats a vèncer són una càrrega afegida a la necessitat d'escriure, sovint al càstig d'escriure, perquè en els joves que escriuen, escriure és una necessitat vital, peremptòria, una urgència de la carn que els bofega. L'edició és una conseqüència inevitable de l'escriptura, perquè tanca el cicle creatiu amb l'aportació dels lectors. Tant és així, que una obra no és completa sense la intervenció i la pròpia interpretació del lector, que l'enriqueix afegint a les de l'autor intencions insospitades. Els premis, però, en comptes d'esdevenir estímuls a la creació dels més joves escriptors, no poden defugir la temptació de premiar autors premiats, reconeguts i editats perquè el prestigi esdevingui mutu i l'encens cegui la mirada de premiats i premiadors. No ens enganyem: una cultura normal, i ja sé que no és el nostre cas, hauria d'esforçar-se a cercar fórmules per ajudar els joves en el camí de trobar-se i trobar la pròpia veu, incitar-los a trescar la paraula, l'expressió, la matèria, el ritme i donar-los l'oportunitat de créixer en la seva vocació, en la seva elecció i, si de cas, que el motiu de defallir no sigui l'aïllament i, en conseqüència, no hagin de deixar de fer el que vol fer per causes alienes a la seva voluntat.

M'he adonat que, per els joves que escriuen i, més concretament, per aquells que escriuen poesia, l'escriptura, més que una opció estètica o una elecció de gènere, és un espai privat i personal, però també il·limitat, continu i tridimensional. Potser fóra més concret i, alhora, més inabastable, dir que és un espai il·limitat encabit en un espai limitat, un univers dins un àtom, un món dins el cervell i que, mitjançant l'escriptura, les fronteres es fan fonèdisses, s'esbuquen els límits i la mesura del pensament ultrapassa els confins de la paraula. L'espai poètic dels joves és un habitat hermètic que, de tant en tant, necessita obrir les finestres per reconstruir-se però, sobretot, per vessar a l'exterior tota la càrrega de sentiments que obstrueixen la passió pels incendis. Hi ha, en la seva poesia, més que voluntat de comunicar, urgència per transferir, àdhuc per ferir i abstergir. El concepte de poesia com espai és difícil d'aprehendre, tal vegada perquè participa de la immensitat de la imaginació i aquesta és, essencialment, única. La textualitat, que usa eines i tècniques d'ofici, només abasta la part més superficial d'aquest espai, car la part més densa del desig resta en el revers obscur i només l'exercici d'escriure ens hi acosta.

La literatura del futur, si és, serà dels joves. El seu espai s'expandirà, definitivament, vers altres espais i el seus mons ocuparan una part d'aquest món, potser la més fràgil, però també la més intensa. Hauran d'usar la paraula i no els serà fàcil arrabassar del seu interior fetge, vísceres i sang, que és on les paraules guarden els seus significats més amargs, però també els més precisos, aquells que ens serveixen per anomenar les coses que no tenen nom, aquells que amaguen allò no dit encara. I quan les paraules cedeixin l'avarícia dels seus significats, bastiran edificis de complicitats per anar-hi encabint el seu espai i el seu espai serà habitable per estadans que freturen de l'habilitat d'edificar cases pròpies. I tot i que no podran, amb la seva obra, canviar el món, podran modificar el perfil del seu horitzó.

Perquè així sigui, la Fundació ACA de son Bieli, de Búger, en una iniciativa de n'Antoni Caimari i n'Antoni Gost, dos poetes de disciplines diverses, obri les portes de les pàgines dels Solsticis d'estiu i les pistes dels seus enregistraments a aquelles veus joves de la jove poesia catalana, veus que no elegiren la poesia, car la poesia els elegí a ells, dones i homes condemnats al suplici de la bellesa i la sensibilitat, homes i dones que ja mai no podran tancar els ulls davant l'evidència del desastre, perquè tinguessin una difusió i una dimensió altres i, alhora, s'enfortissin amb el contacte de les lectures, dels lectors i dels oïdors. Que s'expandeixin, doncs, les seves veus vers continents de gebre perquè es desglacin sota l'ardència del verb.

Il·luís maicas
maig 2001

Però ara que t'enyor i que sé que m'esperes,
plor llargament i eixut de sentiment i llàgrimes:
confés que estic tot sol, i pens en aquell dia
que el meu cos serà un sec ressò sobre els teus ossos.

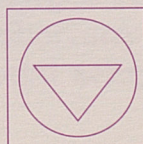
Jaume Vidal Alcover

Estrofa final del poema "La mort del Pare 1968"

Maria Teresa Ferrer - Sebastià Sansó - Biel Pons

LLIBRE DE POEMES

Solstici d'estiu

Joves Poetes de les Illes Balears

MARIA TERESA FERRER ESCANDELL

Foto: **Antoni Caimari.**

“Acluca els ulls
i neguitós recompta
ple de calfreds
els poemes que fan
pocs o molts una vida.”

Ponç Pons

REMEMBRANCES

A la memòria de Maria Ferrer Juan.

Dormida la pluja que ara t'espera
cercant-te per caminois esgarrats
que barallen per rescatar, frustrats
la dolça veu que distant s'esvera.

Teixida de lliris tens la quimera,
la ment redobla moments ja passats
hieràtics somriures mig esborrats
confonen la visió tal com era.

Nua queda l'escletxa del repòs
que perfà els senders d'un cos esvaït
sentint-te propera en aquest redós.

Reneixen els marges al teu voltant,
es traça l'esborrany exhaurit
d'aquest final sotjat sempre expectant.

AMOR DE MARE

Vares viure per deixar-me existir
desvetllant-te perquè la claror no em tancàs la porta
quan la nostra vida era una boira plena de tarquim.

El teu patiment auster em servia d'esguard
i em protegies de tants mots rènçols, disolts
en aquesta admosfera sempre carregada d'indiferència.

Els problemes ens caiem com una soga
estrenyent sense deixar sortir veus ni opinions,
sepultant aquella personalitat que naixia del no-res.

Et privares de tertúlies i nits de cafè entreobert
per donar-me el teu recer altruista
empensamentat pel despreci roí i l'abandonament.
Vares ser tot el que amb paraules d'amor sabrida dir
i jo som els instants de vida que et robaren:
els teus ulls d'infant que miren en el present madur.

NO HI PUC FER RES

Una força estranya em segresta de la terra
fent crivellar els meus punts de fortalesa,
esmorteïnt les deixalles de gaudis apagats
que encara quedaven dins la caixa sense música.

Dies de mel amb sucre que han canviat el gust
i paratges que florien tendres s'han esgotat de dolor.

Les titelles del devenir em manetgen al seu antull
i rest inmotas esperant que el vent s'ho endugui tot.
Em trob amarrada de mans i peus enmig del temporal
amb l'arrel de la feblesa apunt d'esquerdar
i no tenc esma o delit per aferrar-me.
Sols em queda un sentiment àrid, innocu
un amor a quartons a repartir entre ningú
en aquest refugi inhòspit i ja deshabitat.

LLUNA DE CENDRA

Em deixares un buit dins l'aire
la foscó d'una casa devastada
repleta de racons sense paraules
i crits atormentats entre les tenebres.

Neguitosa soledat que m'acompanya
i toca a la porta dia i nit,
absurda existència de mi s'ampara
si pens, estimada, que mai tornaràs aquí.

Postrat moribunt damunt la teva tomba
envoltada per silencis i llàgrimes
somiant agafar-te les mans
amb el clamor d'una lluna de cendra.

Fugitiu que et busca dins la malesa
entre l'obscuritat i les ombres del bosc,
enormes llants a distància t'anomenen
captius dels teus records.

Una veu retrona acariciada per la lluna
que amb les ràfegues del vent em reclama.
¡Que es trenquin les maleïdes cadenes,
d'aquest bocí de terra que ens separa!

LA CATEDRAL I ELS DIES

Els murs suen el regalim dels segles
goteig d'absències, hores que resten.
Gemecs empedrats encara se senten,
vitalls de silenci apagant les tees.

Sudari del temps que cobreix les cel·les
calze de llimac, rovell dels que esperen.
Temples que amb el so dels dies s'expiren,
voltes sostenint el pes de creences.

Renou mutilat per la solitud,
consignes difoses amb fils d'engany
perviuen per carrers d'inquietud.

Exèquies de pròlegs mai transcrits
s'integren a les murades del plany,
camins perden el rastre dels proscrits.

A TU

Voldria desxifrar els teus sintagmes,
ser l'albada que et destria els confins,
batre les antítesis mar endins
que et desfan, mentres airós, et proclames.

Auguri dels demàs que tu difames,
crepuscle on trontollen tots els mesquins,
refer l'estaló que et sosté per dins
ser el desig que flueix pels teus magmes.

Cremat per les llosques de la paraula
inmers en la salmorra del destí,
t'exclous de tot vicle, de tota baula.

Reclòs dins la foscor del teu retrat,
cobreixes de tels aquest porvenir
sens mirar enrera el que has burlat.

ONZE MILLES ENTRE NOSALTRES

Retrunyen els motors de la distància
cercant la proa de noves contrades.

Es trenca l'alè de vides trobades,
rumb dels anys que dispersa llur fragància.

Retram de les ones deixant constància
de solposts que veim a estones errades,
salitre que corromp tantes mirades
damunt el penyal de la discrepància.

Faig de milles que entela la memòria,
tràngol de l'oblit refent a les palpes
la retxa dels nostres móns, divisòria.

Xarxa de mutisme que ens acomboia
fent surar les restes, el que tu tapes,
per no fer d'aquells instants una joia.

SIMPLEMENT, ABSÈNCIA

Ara som vagabunda, de tu errant
deixalla de bes que s'emporta el vent,
riada interna que arrassa el que sent
negada dins l'avenc del teu foscant.

Ecos de repairo del rostre amant,
mots anats amb el pluïc de la ment
callats per la soledat d'un present
diluvi d'amor que s'està enfonsant.

Som arbre esbrostat per aquesta absència,
runa del delit que varem construir
amb les bigues de la teva presència.

Caliu dels records que encara s'encén
quan manquen passions per reeixir
dins de tanta buidor que el cos desprén.

TEMPS D'ARA

Els crits de la funesta lluita
des de tots indrets s'estan escoltant
i el terror de les bombes ens envaeix.

No hi ha morades segures
ni recers, ni refugis sords
quan el candent foc de la violència
llampetja sobre les nostres espatlles.

Víctimes innocents, desgarrades,
carreguen la creu d'una ideologia
que esclata, feresta, enmig dels carrers
tenyint de sang tota esperança.

A vegades, tenc por de les idees
i d'aquells que no les tenen
i de l'irracional arbitri de la barbàrie
convertit en mans blanques i silencis sonors.

Un estat de treva i guerra,
és un patiment aspre, per arribar a enlloc.

Sols ens queda evitar
que les bombes de la xenofòbia i el racisme
esclatin en el nostre dia a dia.

CATACUÍSME

Exhalació de terra que demana
rosegada pel salobre dels records
espera sense delitjos ni conhort
l'enfonsament que pesagrat emana.

Melodies pafeses clamen, humana
aquesta epítafi que tractarà de mort,
camins de pedra escolten els crits sords
de la uol sedega que el tresor profana.

Navfragada en la terra presència
vagant per balais de temps demuïdes,
restes moribunda dins la consciència.

Udols de molins en el món tempestiu
resonen caducs dins paraules humides
en un cor a mitges, de tu fugitiu.

~~M. Ferrer~~ F.

MARIA TERESA FERRER ESCANDELL

Som una formenterera nascuda el 29 de maig de 1979. Actualment estic estudiant quart de Dret a la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Quan acabi, que esperc que sigui aviat, m'agradaria especialitzar-me en Dret Urbanístic o en Dret del Treball.

Vaig començar a escriure quan anava a l'Institut i va ser en aquesta època quan vaig guanyar el Segon Premi Marià Villangómez de poesia del Concurs literari Sant Jordi de 1997.

Un any després, vaig participar en una lectura poètica que va tenir lloc a Formentera per les Festes de Santa Maria.

Sent admiració per la poesia de Ponç Pons, Marià Villangómez i Vicente Aleixandre. A l'hora d'escriure, el que més m'inspira és la música, el paisatge de Formentera i Barcelona, i jo mateixa, ja que el paisatge que importa no és aquell que trobam a l'exterior, sinó el que portam a dintre.

Una de les meves aficions, apart d'escriure, és cantar. La veritat és que no tenc talent, però així i tot disfrut quan vaig al Cor de "Ca Ses Monges" o quan particip en algun karaoke.

Aquesta és la meva primera publicació, però ben prest, si tot va bé, sortiran poemes meus a una Antologia de Poemes de Formentera que s'està preparant i també a una revista de l'Obra Cultural Balear de Formentera. Sembla que són les primeres passes per a la meva incorporació en el món de la poesia que es divulga i deixa d'estar al racó inhòspit del calaix.

En el llibre que aquí es presenta hi ha un contrast entre poemes que el que cerquen és l'espontaneïtat d'unes vivències que tenen lloc en un determinat moment, tals com "No hi puc fer res", "Lluna de cendra", etc., i altres que vaig fer amb la intenció de treballar una tècnica que es necessària tant en poesia com en qualsevol art.

Agraïments i dedicatòries:

Vull dedicar aquesta primera publicació als meus pares i als meus padrins, Vicent i Antonia.

A la meva neboda Laura.

A Ana López, Elisenda i Espe, per la seva amistat.

Als companys de Barcelona: Judit, Pilar..., que no es cansen de llegir els meus poemes.

Als meus cosins, Maribel i Jaume, que són uns artistes.

Molt especialment, a n'en Rafel Serra, que destaca com a poeta i com a persona, i que a més de posar-me en contacte amb la Fundació ACA, m'ha animat a escriure i m'ha aconsellat.

A n'en Xicu d'"Aires Formenterencs", per fer d'intermediari entre Rafel Serra i jo.

A Manel Marí, per dedicar-me la seva atenció i orientar-me.

A tots els poetes de Formentera, i que segueixin!

A la gent tant amable de la Fundació ACA, per donar-me aquesta oportunitat.

Sebastià Sansó

No es pot retrocedir el camí fet.

No t'hi empernis;
les dreces
mai no ens duran al punt de partida
i a les camades
que semblen de plaent passeig
hi ha barreres insalvables.

El passat mai no el reviuem
i els records són allà
per sempre més inabastables.

Batecs d'ombres fredes em mutilen l'alè

al fons de la sala dels sofriments
on hi ha un camp de roses negres,
una llum gelada;
gemecs de tortura
em foraden els timpans
i m'injecten fang a les venes.
L'espai s'omple d'un no-res de desconcert
en la immensitat inconeguda.
Hi ha silencis que criden "mort...!!!"
però jo sent batecs en la distància.

AIGUA BOMBOLLA

A na Sara Sánchez

En aquesta nova atmosfera transportat,
món fantàstic que desconeixia.
Bots, rierols i albellons
inventen totes les formes
pels portals, escales, parets i pedres:
mirades del temps.
Gorgs terrosos i bassiots de verdor
trepitj i encara em bany més
d'aquesta adrenalina.
Gaudesc de tots els dibuixos
que són poemes que no sé recitar.
Esclat en un crit
que ningú no sent
davall la pluja del desig,
núvol de somni
on només m'hi manques tu.

MEDITERRÀNIA

Alèn les remors i aromes de la mar
i els colors del paisatge.

Anar i venir de les ones,
fonoll marí,
salabror,
blaus,
cel.

Sé que no ho puc abastar tot
ni destriar totes les formes

Tenasses,
roques,
vent,
gavines,
corb marí.

però intent omplir-me els pulmons
de totes les essències.

Diuen que les sensacions sempre són efímeres,
però la teva presència se m'ha instal·lat

com la sal.

COIMBRA

He obert la finestra.
Avui tampoc podré veure el sol.
Els niguls perduren
i la pluja segueix besant
tots els racons
d'aquesta humida ciutat
on melodies de fados
sempre ressonen
per les velles parets.
Sort però
que més enllà d'aquests niguls
sent el teu somriure
que plàcidament
m'acarona i m'alleugereix
aquesta nostàlgia tan arrelada.

Tu
crees bellesa amb la mirada.

Damunt tot, omplir-me de tu i alenar-te,

i encisat, endinsar-me en el teu perfum,
gaudir amb cada porus de la teva llum
obrint així nous horitzons per concretar-te.

Em corre més calenta la sang en tocar-te,
s'encenen els cossos, confusió amb el fum
de viatges sublims, de somnis tot en un
reflex als ulls del tot que en dic estimar-te.

Arribar on sigui a través de la pell,
conèixer-ho tot assaborint el que és bell.
Fruir del desig i inventar cada color,

amb cada sentit tornar-los a descobrir.
Explorar amb passió nous espais per sentir
que l'existència profunda és l'amor.

Llenega la teva llengua pel meu rostre
i sents l'esgarrifança
de l'aspre tacte de la meva pell.

Avui no m'he afaitat pensant en tu.

M'és igual si és post el sol:

A n'Anna Ramos

en el teus ulls tota la llum,
immensitat del blau incert,
atracció irrevocable

de la bellesa.

VOLDRIA PARLAR-TE AMB EL DESIG

Voldria resseguir la teva
bellesa amb els llavis,
amb el tacte de la pell accentuar-la
mil·límetre a mil·límetre
i amb les mans dibuixar i destruir
els relleus
que em permeten existir.

Voldria pr-t'ho a saber
amb altres llenguatges,
amb el silenci per exemple,
però si no m'entens
t'haure d'assaborir
escàpolament
amb una mirada.

Sebastià Sansó

Búger, 10 d'abril del 2001

A PROPÒSIT D'ALGUNS POEMES DE SEBASTIÀ SANSÓ

Tal vegada la característica més immediata de la poesia de Sebastià Sansó sigui el seu profund lirisme. El tractament de temes com l'amor i la natura o el silenci i la mort ens enquadra, sens dubte, la poesia d'aquest jove en l'àmbit de la gran tradició literària que és el romanticisme. Però, més que això, és possible reconèixer-hi un esforç per la simplicitat en la composició -una certa puresa d'ambients i impressions, una depuració del lèxic i de la sintaxi- ressò d'una altra tradició, tal vegada més important pel context de la llengua catalana: la tradició de la poesia trobadoresca.

Té a veure amb això, potser, aquesta profunda marca de silenci, una qualitat quasi Zen d'aquests poemes, que no només s'aventuren pel sonet sinó que, a la vegada, cerquen explorar l'espacialitat blanca de la pàgina, aproximant-se moltes vegades a la tradició oriental del Haikú.

Són poemes de la memòria, en què una certa ruralitat es reflecteix en una joventut i en un present, que es mesclen amb aquesta quasi inevitabilitat actual d'allò urbà, sempre cercant un diàleg amb el passat i la tradició. És sobretot en la recerca d'aquest diàleg que trobam la preocupació com a innovació metafòrica, a través de poemes que exploren noves possibilitats de relació entre les paraules.

La fluïdesa del llenguatge (que ens apareix moltes vegades en les imatges de l'aigua i del mar) sorgeix també, d'igual manera i paradoxalment, marcada per la dificultat d'una existència en els marges: un espai geogràficament definit per la presència de l'illa, metàfora del propi llenguatge i de la poesia -espai sempre entre, entre allò assolible i allò encara inassolible.

En un poeta encara tan jove, la promesa que roman en aquests poemes és, indubtablement, que encara queda molt per assolir.

Graça Capinha

Oficina de Poesia

Universidade de Coimbra

Coimbra, maig de 2001

Vaig néixer a Manacor el 13 d'agost del 1980 i estudiï Ciències Ambientals a la Universitat de Girona tot i que he passat aquest curs a la Universidade de Coimbra, a Portugal, a través del programa Erasmus. Form part de diferents associacions perquè, malgrat tot, crec que encara es poden canviar les coses; també he col·laborat amb algunes revistes. Sempre m'ha atret la música tradicional, la que ve del poble, per això des dels catorze anys culeig com a sonador, xeremier o flabioler amb el Ball de Bot, els cosiers de Manacor, els sonadors de Sant Antoni i amb altres truis. He tocat en alguns grups de rock i actualment som membre d'Espiral d'Embulls, amb els quals he fet alguns recitals poètico-musicals i que com associació cultural hem organitzat o participat en diferents activitats. L'estiu passat vam editar el nostre primer CD anomenat No tot es desarma, un recull de poemes d'autors catalans musicats per nosaltres. També som membre d'Infusió de Poesia, que com bé diu el nom, és una infusió de música, moviment, imatges i poemes d'autors mallorquins. He rodat, amb les diferents propostes o bé tot sol, per Mallorca, Catalunya, Coimbra, Salamanca i Praga, sempre enriquint-me amb els colors i mirades de cada lloc.

El primer llibre de poemes que vaig comprar, als quinze anys, va ser Poemes, cobles i cançonetes, d'en Guillem d'Efak i després el Llibre de benaventurances de Miquel Àngel Riera; aquests autors del meu poble em tocaren, i em toquen, les fibres. Crec que és important conèixer el que es té aprop. El darrer que he comprat és Ou o poema continuu, d'Herberto Helder: fantàstic. Tenia disset anys quan vaig començar a escriure alguns versos no sé ben bé perquè. El premi més significatiu que he guanyat fins ara ha estat el primer premi de poesia Art Jove 99. L'Editorial Recerca de Manacor em va donar l'opunitat d'editar el meu primer llibre de poemes, La mirada del cor, l'abril del 99. Al cap d'un any en va sortir la segona edició, revisada, amb un nou format, més poemes, i un pròleg d'Antoni Xumet. A part dels poemes que present en aquest Solstici d'estiu, escrits entre l'any passat i enguany a Manacor, S'illot, Girona o Coimbra, tenc un llibre de poemes inèdit que esper poder publicar en algun moment.

Per acabar vull tornar a agrair, ara per escrit, a Toni Juan, Antoni Xumet, Bernat Nadal, Grabiell Juan, David Ripoll, Joan Gomila, Graça Capinha i a Carles Hac Mor el seu suport i temps dedicat a llegir i comentar els meus poemes. Igualment als meus amics d'Espiral d'Embulls (Joan, Joana Maria, Neus, Cèlia i Antònia, i tu també Xevi) pel seu recolzament.

També vull agrair a la Fundació ACA que m'hagi convidat a participar en aquest Solstici d'estiu.

Aquests poemes van dedicats a na Queralt per tot l'amor.

Sebastià Sansó

BIEL PONS

Foto: **Antoni Caimari**

POEMES DEL PAÍS DE LES PRIMERES COSES

PRIMER POEMA

Poquíssimes barques,
qualcuns biquinis escadussers
escampats allà i deçà per la platja gran
damunt l'arena tèbia, i vells de pell blanca.
Vam arribar a una platgeta arredossada,
quatre metres d'arena entre penyes
davant l'illa d'en Colom.

Ningú més.

La mar nua de plàstics i oli
deixava entrellucar els peus blavosos,
tu no et vas decidir
i em vaig deixar caure finalment
a la teva tovallola ben xop i satisfet
per tanta heroïcitat.

El sol es va pondre prest,
tot just ens havíem clamuejat
en aquell diumenge d'octubre bord
que desàrem debades la llum
talment fos juny,
com si encara

no fos prou feixuc el sol
ja vindran els dies acubats!
Ens vestírem els calçons llargs
i vam desfer el camí xorc
deixant enrere el nom de cada cosa,
l'illa inabastable.

Com una pàtria aixecaria
un vers contra aquest capvespre
que em crema els dits
com un misto que s'apaga.

Un capvespre covard
no vaig sortir al carrer,
no volia creuar-me
amb un sol estrany
amb un blaucel
que no coneixia
amb uns núvols que no recordava.
Capvespre covard, mesos covards.

SETEMBRE

Els dies

safareigs secs

les parets s'escarden

un peix bategant

damunt el verdet xop

encara.

SE ACURRUCAN LOS RINCONES

Al cantell de la taula
t'amagues pensant
potser que el sol
que surt i cau
per banda i banda
s'oblidi de tu demà.

Compartir la soledat
mos a mos
dia davall dia
A força de ser dues
ja no és una.

Urpades de moix
a la pell vermelles
i coentes Silencioses
em llep les nafres
i rebuig el vi flac
el pa congelat
aquesta misèria.

Secretament
en cartes immenses
en silenci
segellat per l'absència
secretament
estius
em brindaves la cintura
per carrers plens de festa
plens d'arena i cavalls
caminàvem
secretament
escrivia versos
al teu ventre
on la paraula silent
ara és un llat
fet vers fet gest
indestriable

Esperava l'autobús i plovia
-aquí no plou mai-
per anar a ca teva
i veure't amb els peus eixuts.

D'UN ARBRE
Detura't viatger
davall l'obaga
del meu vell temps.

BINIXEMS
L'aigua dura
dibuixa trenes al camí,
terra a les ungles.

SA TORRETA
Teníem por de la mar
o esperàvem veure
un llum enllà?

Secretament
en cates immenses
en silenci
segellat per l'absència
secretament
estiu
en brindaves la cintura
per carrers plens de festa
plens d'arena i caralls
Caminàvem
secretament
exercia ~~veces~~
al teu ventre
en la paraula d'alt
ora és un llat
fet ~~veces~~ fet zelt
indescobert

Biel Pons

Em van trobar davall una col als vergers de Sant Joan la diada de la Mare de Déu d'Agost el mateix any en què morí Elvis, l'únic rei. Som idò fill de l'eufòria postfranquista, m'he educat en l'Espanya mentidera de les autonomies i, com els modernistes, mir amb esperança continguda Europa.

Tal volta és massa tard per considerar-me poeta, més que res que jo no hi he nascut i no encaix en la definició que en fa Rilke. La carta que escriu a París el disset de febrer de mil nou-cents tres a Franz Xaver Kappus és una definició admirable de poeta per la seva síntesi. Res, en un parell de fulls aclareix un problema irresoluble per a molts. Davant la pregunta he d'escriure? no hi ha una resposta aclaridora i aquest és el problema. Entre el sí i el no la qüestió és que de tant en tant escric i que bonibé sempre llegesc. I que moltes nits em vaig tranquil·lament a dormir sense haver pensat un sol vers. M'han dit que sóc poeta i que només em manca creure-m'ho, ja pot ser. I si som poeta més que un poeta lent som un poeta molt lent, lentíssim. També hi ha allò de què no fa falta escriure per ser poeta, però jo no m'ho crec.

He començat però a esquinçar els poemes que no m'agraden. M'explic: abans estotjava tot allò que escrivia tot pensant que el temps salvaria qualche vers, així em salvava de l'error de llençar un poema mínimament digne. De tant en tant obria una carpeta blava i rellegia el que havia escrit. Aquesta operació evitava que jo realment m'enfrontés al procés d'escriptura ja que no em posicionava sobre el que era digne i el que era dolent.

Ara procur no fer-ho i d'aquí surten uns versos que ara teniu a les mans. La vanitat de veure'ls impresos ha fet la resta.

POEMES DE JOAN BROSSA

Darrera els mots el paper es transforma
en mar. I les lletres en peixos de colors

Q
U
A
R
T
M
I
N
V
A
N
T

T
N
E
X
I
E
R
C
T
R
A
U
Q

Al vespre el meu amor em passa
els poemes en net, a màquina

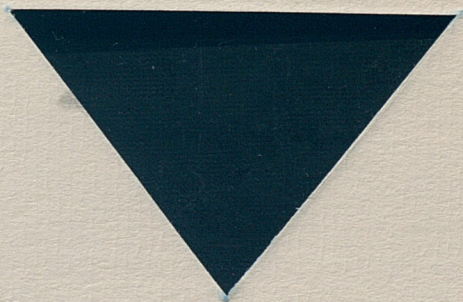
MARIA TERESA FERRER

SEBASTIÀ SANSÓ

BIEL PONS

De dia escrit poemes, i de nit
em dedico a dibuixar laberints

Ella duia penjada a les orelles una
reproducció del planeta Saturn

MARIA TERESA FERRER
SEBASTIÀ SANSÓ
BIEL PONS

Solstici d'estiu

Joves Poetes de les Illes Balears